

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 71 Iunie 2013

71. Ausgabe, Juni 2013

LIBERTATEA CREȘTINULUI AZI

Pr. Nicolae DURA

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat acest an 2013 ca anul omagial al Sf. Împărați Constantin și Elena. Acum la 1700 de ani de la Edictul de la Milano dat de Sfântul Împărat Constantin pentru libertatea Creștinismului ne putem întreba, cât de liber este cu adevărat creștinul și în general viața creștină a omului de azi?

Libertatea umană: dar divin și împlinire umană

Omul în calitatea sa de chip al lui Dumnezeu, ca ființă rațională dispune de o putere sufletească deosebită numită libertate. Dumnezeu Ziditorul a creat pe om ca făptură înzestrată cu voie liberă. Omul a fost zidit ca o făptură liberă de pasiuni păcătoase. Acest mare dar, numit libertate îl poate ajuta pe om să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu, dar îl poate și conduce spre stricăciune și suferință.

Hristos-Mântuitorul nostru ne încredințează că ajungând la cunoașterea adevărului, adevărul ne „*va face liberi*“ (Ioan 8,32). Atunci când omul ajunge la cunoașterea adevărului divin el se împlinește întru libertatea cea adevărată, căci prin cunoașterea mesajului divin, omul împlinește cuvântul Evangheliei și se eliberează din robia păcatului. Ajutat de cuvântul divin cel dătător de viață și sprijinit de harul cel dumnezeiesc omul revine de pe drumurile robiei în casa și grădina comuniunii paradisiatice, din bezna păcatelor, vine întru lumina libertății.

Deja de la Sfântul Botez, Hristos-Domnul locuiește în făptura noastră, așteptând prima intenție hotărâtă și cel dintâi pas spre El, care se face, din

împună lucrarea noastră cu Dumnezeu (I Cor. 3,9). Făptura umană poate conlucra sau se poate opune lucrării divine în viață, adică harului. Dumnezeu nu lucrează împotriva voinței libere a omului, nu silește pe nimeni, căci respectă libertatea acordată prin creație. În momentele de fericire, în cele de suferință și necaz, de la naștere până la marea noastră trecere, prezența divină în noi – „*căci în El trăim și ne mișcăm și suntem*“ (Fapt. 17,28) – harul completează și întregeste strădaniile noastre spre mântuire.

Mai ales prin Sf. Taină a Mirungerii pecetea și puterea Duhului Sfânt se dăruiesc creștinului. Harul Duhului Sfânt, această energie sau putere ce ni se împărtășește de la Dumnezeu, lucrează în noi, fără a ne anula libertatea primită de la Ziditorul.

Omul, ca ființă liberă, poate să refuze ajutorul harului divin. Dumnezeu este în noi și cu noi, când parcurgem „*căderea mântuirii*“ (Părintele Arsenie), ajutându-ne să găsim în poruncile Sale sensul adevărat și plenar al existenței noastre. Deși mântuirea este opera – în mare măsură – aharului, virtutea nu anulează libertatea umană. Virtutea creștină nu este ceva ce se adaugă firii umane din afară, ci este expresia adevăratei libertăți, o liberate recucerită. Virtutea este „*mijlocul prin care redăm firii strălucirea ei naturală, strălucire care fulgeră în lumina soarelui dumnezeiesc*“ (Părintele Stăniloae). Viața

virtuoasă înseamnă redobândirea autenticei noastre libertăți, reșezarea făpturii umane în firescul vieții dăruite de Dumnezeu.

Libertatea ca dar divin ni se încredințează și se păstrează în viața noastră prin lucrarea și ajutorul Duhului Sfânt. Sf. Ap. Pavel ne descoperă că „*unde*

Fresca din biserica din Viena, pictor Vasile LEFTER

este Duhul Domnului, acolo este libertate“ (II Cor. 3, 17).

Noțiunea creștină a libertății în teologia paulină primește un sens sublim în acest paradox (duh – lege) care implică un proces (duhul și puterea iubirii care înlocuiește litera legii). Cuvintele Fericitului Augustin: „*Iubește și fă ce vrei!*“ exprimă în mod magistral caracterul antinomic al libertății umane. Căci atunci când omul iubește cu adevărat, el nu mai face ceea ce vrea, după bunul său plac, ci face ceea ce trebuie, ceea ce se cuvine pentru a rămâne permanent în orizontul tainic al iubirii, în lumea care are perspectiva divinului și a eternității.

Atât libertatea cât și corolarul ei necesar responsabilitatea sunt realități spirituale care se întregesc. În spiritualitatea creștină libertatea și responsabilitatea morală sunt două realități fundamentale. Izvorul libertății și responsabilității este Dumnezeu și nu se află în voința umană naturală pentru că omul nu este o ființă absolută. Când omul se îndepărtează de Dumnezeu el pierde cele două însușiri esențiale ale libertății, cea în Dumnezeu și cea care-l orientează spre Dumnezeu.

Libertatea umană este un dar divin, însă este și o împlinire a omului, un proces în viața sa. Sfinții, împreună-lucrători cu harul divin au fost întotdeauna oameni liberi. Libertatea creștină, mai ales cea interioară, nu se obține dintr-o dată, prin decret sau hotărâre exterioară, ci se câștigă progresiv prin voință (Drd. Nicolae Drăgușin, *Înțelepciune biblică: Libertatea creștină e dobândită*, <http://ziarullumina.ro/actualitate-religioasa/un-document-care-apara-libertatea-religioasa>).

Libertatea, în sensul ei deplin, înseamnă capacitatea de a face mereu ceea ce se cuvine și cum trebuie să se facă, ceea ce este conform cu vocația omului conștient că e chipul lui Dumnezeu, adică să împlinești binele, adevărul și frumosul.

Libertatea: realitate sau absență în lumea de azi

Părintele Amfilohie de Patmos a constatat – spre finalul secolului XX – și a spus: cei mai mulți oameni ai timpului nostru sunt „formați lumește”, pentru lumea aceasta materială și se grăbesc cu mare viteză în această direcție. Pentru că acestei lumi îi lipsește frica de Dumnezeu, care este „*începutul înțelepciunii*“ (Ps. 110,17) – îi lipsește frâna și astfel va sfârși în prăpastie. Oamenii sunt fără sfat și cei mai mulți chiar confuzi și rătăciți. Au pierdut orientarea, țelul. În toate țările vezi furtuni și mari valuri. Biata lume – să se milostivească Dumnezeu de ea – fierbe ca o oală de fierț rapid. Ce fac cei mari? Ei fierb și fierb. Totul aruncă în această oală și acum deja începe să șuiere. În curând ventilul va plezni. Părintele l-a întrebat pe un demnitar: „De ce nu faceți nimic în această direcție? El a răspuns: Părinte, mai întâi răul a fost ca un pic de zăpadă. Acum el a devenit o lavină. Numai o minune mai poate să ne ajute” (Părintele Amfilohie de Patmos, *Heilige Altväter der Gegenwart*, Chania, Kreta 2007, p. 285).

Libertatea omului poate fi înțeleasă și trăită în două dimensiuni: una interioară și alta exterioară. Libertatea interioară depinde eminent de omul

însuși ca persoană, iar cea exterioară este corelată de lumea externă, de societate, de lumea înconjurătoare. Creștinul trebuie să se poziționeze ca o persoană liberă de marile păcate, să trăiască în libertatea virtuților, dar pentru o libertate deplină are nevoie și de libertatea exterioară, care vine de la societate.

Libertatea religioasă face parte dintre drepturile fundamentale ale omului. Adorarea lui Dumnezeu reflectă una din cele mai vechi practici umane, fiindcă religiozitatea aparține ontologic condiției umane. Cu toate acestea libertatea religioasă a fost încălcată, negată, și abuzată în decursul istoriei umanității. Pentru aceasta a trebuit să fie inclusă între legile fundamentale care garantau ordinea oricărei societăți. Declarația Universală a Drepturilor Omului îi rezervă un loc central, articolul 18: „*Orice om are dreptul la libertatea gândirii, de conștiință și religie; acest drept include libertatea de a-și schimba religia sau convingerea, precum și libertatea de a-și manifesta religia sau convingerea, singur sau împreună cu alții, atât în mod public, cât și privat, prin învățături, practici religioase, cult și îndeplinirea ritualurilor.*” Deși această prevedere se regăsește în toate legislațiile lumii civilizate, în realitate, libertatea religioasă încă este abuzată în majoritatea țărilor. Departamentul de Stat SUA emite un Raport privind libertatea și persecuția religioasă în toate țările lumii.

Acest raport nu prezintă erodarea libertății religioase în democrațiile occidentale, inclusiv Uniunea Europeană. În Marea Britanie unii au fost penalizați când au purtat crucea la lucru (British Airways). Tinere creștine au fost penalizate la școală pentru că au purtat verigheta castității, bătrânilor care trăiesc în aziluri li s-a interzis să țină Biblia sau simboluri religioase în camerele lor, și funcționari de stat creștini care au refuzat să officieze căsătorii homosexuale au fost concediați. Potrivit unui sondaj de opinie efectuat, în America, de Barna în parteneriat cu Clapham Group, pe un grup de 1.008 adulți aparținând întregului spectru religios american, 71% dintre cei practicanți sunt „foarte îngrijorați” cu privire la libertatea religioasă și se așteaptă ca aceasta să devină și mai restrânsă în următorii ani. În Europa se petrece sub ochii noștri un paradox: Creștinismul a devenit din leagăn al civilizației europene, în unele locuri, un corp străin (Cardinal Christoph Schönborn). Discriminarea împotriva creștinilor în Europa nu este un fenomen izolat sau tranzitoriu.

Iată o constatare cutremurătoare a zilelor noastre: pe an 100.000 de creștini sunt omorâți pentru credința lor (Erzbischof Silvano Maria Tomasi, Ambasadorul Vaticanului la ONU, „100.000 Christen jährlich wegen ihres Glaubens getötet“, Kathpress, 29.05.2013). 100 milioane de creștini sunt în lumea de azi prizonieri pentru credința lor religioasă (<http://www.csi.or.at/>; www.christeninnot.at). Din zece persoane prigonite pentru credința lor – în lumea de azi – opt sunt creștini. În 130 de țări libertatea religioasă a creștinilor este îngrădită. Riscul prigonirii creștinilor este mai mare în societățile în care ei sunt în minoritate. Aproximativ 10% dintre 2,2 miliarde creștini trăiesc azi minoritari în diferite țări. Această

situație s-a înrăutățit începând din anul 2007 și a fost publicat recent un document de către oficialii ai Bisericii catolice și evanghelice din Germania (Ökumenischer Bericht zur Religionsfreiheit von Christen, http://www.ekd.de/download/religionsfreiheit_christen_weltweit_2013_07_01.pdf).

Libertatea creștină: binecuvântare și împlinire

Dacă societatea noastră civilizată ne oferă și ne asigură libertatea exterioară, ce facem și cum obținem și cum ne putem păstra libertatea cea lăuntrică? Sfântul Serafim de Sarov spunea: „*Când Duhul lui Dumnezeu se coboară asupra omului și copleșește cu plinul luminii sale, atunci sufletul uman freamătă de bucurie nespusă pentru că Duhul lui Dumnezeu transformă în bucurie tot ceea ce atinge*“. El însuși mărturisea că scopul vieții creștine este dobândirea Duhului Sfânt.

Pentru creștin există libertatea absolută de a acționa și de a lua hotărâri conform propriei voințe zidite și păstrată în Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu reprezintă autoritatea. Fără o autoritate, libertatea devine un vid fără sens, ajunge un libertinaj care naufragiază în marea relativismului.

Dacă libertatea anihilează autoritatea, ea se anihilează și pe ea însăși. Biserica este libertate pentru că i se supune întru totul lui Dumnezeu, supunere care nu este rodul unei renunțări la libertate în fața unei Autorități ultime și obiective. Libertatea este liberă nu numai de înrobirea autorității, ci e liberă și de înrobirea proprie (Părintele Alexander Schmemmann). Întru libertate omul îl caută pe Dumnezeu, dar și Dumnezeu ne caută pe fiecare dintre noi (Luca 19,1-10). În Hristos, Dumnezeu a iubit și iubește pe oameni cu o iubire nesfârșită, fără însă a le îngradi sau anula libertatea.

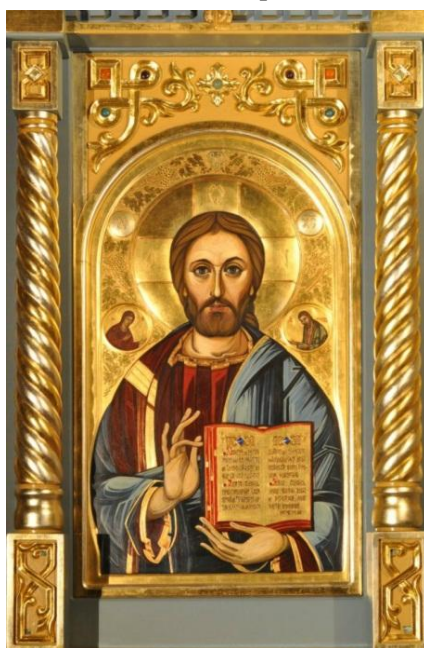
În trăirea vieții și iubirii lui Hristos, creștinul își creează spațiul libertății. Omul simte atunci că împlinind voia lui Dumnezeu se sporește pe sine, de aceea ne rugăm mereu, precum ne-a învățat Hristos-Domnul nostru: „*facă-se voia Ta*“. Voia lui Dumnezeu împlinită de noi înseamnă reșezarea noastră întru libertatea cea adevărată. În comuniunea Bisericii, creștinii primesc harul ca pe o împuternicire spre libertate, iar faptele lor reprezintă o realizare a libertății și a responsabilității morale.

Biserica învață și îndeamnă de 2000 de ani cu dumnezeiescul Apostol Pavel: „*Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei*“ (Gal. 5,1). Cât de frumos și măreț este omul creștin – chiar și într-o lume a relativismului și senzualului – când este eliberat din robia păcatului și viețuiește în libertatea virtuții!

ICONOSTASUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN VIENA

Au trecut doisprezece ani de când creștinii ortodocși români și-au construit un nou lăcaș de închinare Domnului în orașul Viena. Se știe că a fost o lucrare făcută cu mult sacrificiu pentru întreaga comunitate. Dar nimic nu a fost în zadar. Mulți sunt aceia care vin acum în zile obișnuite sau de sărbătoare, pentru a-și liniști sufletul, primind sfaturi la atâtea probleme ce bântuie existența fiecăruia, sau pentru a asculta înălțătoarele slujbe făcute de preoți. Noi vom încerca să vorbim acum câte puțin în mod special despre momentele în care am făcut pictura iconostasului.

Este – credem – mai întâi cuviincios să spunem că tot ce am făcut la iconostas a fost în permanență coordonat de aproape de ÎPS. Dr. Serafim

Icoană din Iconostasul Bisericii Ortodoxe din Viena

Joantă și de Pr. Dr. Nicolae Dura. Aceștia au venit mereu cu sfaturi potrivite, acolo unde problemele ne-au depășit pe noi. Sau au făcut mereu rugăciuni pentru sfințirea locului unde noi am pictat iconostasul. Astfel la îndemnul și în fața lor și a Dumnezeului nostru, am făcut rugăciunea pe care trebuie să o cunoască în profunzimea ei pictorii ce urmează să zugrăvească chipurile sfinților în icoane. „*Tu Doamne Dumnezeule, Stăpâne a toate, luminează și îndreptează sufletul, inima și mintea robului Tău, călăuzește-mi mâinile, ca să pot înfățișa cum se cuvine și în mod desăvârșit chipul Tău, al Sfintei Tale Maici și pe cele ale tuturor sfinților pentru slava, bucuria și înfrumusețarea Sfintei Tale Biserici*“ (Erminia picturii bizantine).

Concepția generală a iconostasului și sculptura a fost făcută de profesorul Gheorghe Gheorghiu Vornicu de la Iași. Aurirea și argintarea iconostasului a fost făcută de Iulia și Matei Buliga.

Așa am pornit la treabă și așa ne-am păstrat până la terminare. Pe cât am putut, am respectat posturile. În preajma icoanelor în lucru nu s-au spus vorbe necuviincioase și gândurile negre le-am alungat din mințile noastre și mâinile noastre întâi le-am spălat, le-am îmbrăcat în mănuși și apoi le-am atins de icoane.

Știm însă că tradiția pictării icoanelor vorbește de unii iconari ce au făcut cu adevărat icoane în care sălășluiește cu bucurie harul Domnului nostru Hristos. Aceștia înainte de a picta se rugau mult, iar de când începeau și până terminau icoana nu mai mâncau nimic, beau doar apă și nu vorbeau decât cu gândul lor lăuntric.

Într-o asemenea adevărată curățenie s-au făcut icoane ce până astăzi se dovedesc făcătoare de minuni.

Dionisie din Furna spune despre cunoscutul pictor Panselino, că plângea atunci când picta chipul îndurerat al Maicii Domnului. Noi nu ne-am învrednicit de astfel de înalte trăiri. Dar după puterile noastre, am încercat să nu ne îndepărtăm de ele. Ce am realizat nu este poate desăvârșit. Credem însă, că măcar din punct de vedere tehnic am atins unele performanțe. De aceea, credem că aceste icoane vor rezista mult în timp fără probleme, dacă vor fi păstrate în condiții optime de conservare. Din perspectivă artistică însă, fiecare după puteri și cunoștințe este liber să aprecieze. Poate că generațiile care vin vor aduce pictori ce vor arăta mai multă pricepere. Noi le urăm succes și ne bucură de pe acum gândul că neamul nostru se va dovedi vrednic de sănătoasele tradiții.

Mărturisim că pentru noi a însemnat un moment de mare încercare săvârșirea acestei picturi în spirit bizantin. Ne-a bucurat mult încrederea cu care comunitatea ne-a încredințat această lucrare grea, cu atât mai mult cu cât totul s-a petrecut în momente de înaltă bucurie trăite de majoritatea membrilor comunității.

După multe căutări și cu multă chibzuință, părintele Dura a anunțat că în sfârșit se va începe construirea noii biserici. O bucurie generală a venit peste sufletul fiecăruia. Credincioșii ce se adunau la slujbe, nu mai încăpeau de mult în spațiul necorespunzător din Löwelstraße 8. Se impunea fără vorbe construirea unei noi biserici. Ne-am documentat cât am putut de serios și am făcut multe schițe și variante. Desigur am studiat tot spațiul ortodox și am căutat să avem o cât mai complexă documentare despre pictura iconostaselor din România.

De o mare importanță a fost drumul făcut prin Țara Sfântă și muntele Sinai. De asemenea, importantă a fost pelerinajul la mănăstirile de pe Athos. Deși cunoșteam din perioada studiilor tradiția rusă a pictării icoanelor, am revenit asupra acesteia cu interes deosebit.

Au fost nu o dată momente grele. Lucram noaptea până târziu și a doua zi ștergeam totul. Ceva nu ne dădea liniște. Multe variante am făcut până ce, ca o pace bine venită, mâinile au reușit să realizeze ceea ce ne preocupase sufletul. Părintele Dura a stat aproape de noi și, când a fost mai greu, ne-a simțit și a venit în atelier spre a face o rugăciune. Este bine să spunem că, în asemenea momente am mers la biserică unde, mai priceputul decât noi maestrul Vasile Lefter picta fresca. Am învățat multe de la el și l-am apreciat pentru valoarea lui. I-am ascultat sfaturile și ne-am întors la problemele noastre, mult îmbogățiți.

În aceste momente intense de înțelegere și aprofundare, am coborât până în timpurile copilăriei. De aici ne-au revenit în memorie tradiții de o mare importanță, tradiții pe care înaintașii noștri le-au păstrat cu multă grijă și sfințenie.

Nu am văzut niciodată în copilărie cum se construiește o biserică. Dar am văzut de multe ori cum se zidește o casă. Când singuri nu am înțeles cu mintea ceea ce vedeam, am întrebat pe alții și astfel am aflat ceea ce este important să nu se uite. Probabil că ceea

ce am aflat atunci, se mai păstrează și astăzi pe alocuri, dar cu siguranță, foarte multe s-au pierdut. Pentru noi, odata cu iconostasul, venise momentul să recuperăm măcar în parte aceste tradiții. Ceea ce am văzut și aflat acasă, putea să devină după mult timp o nouă realitate chiar dacă la început a apărut ca ceva deosebit.

Prin urmare, după cum noi am văzut și auzit, o casă se începea cu mult timp înainte de a se săpa prima brazdă de pământ. Mai întâi se căuta cu grijă locul. Un loc „curat”- se spunea; adică un loc pe care nu s-au întâmplat fapte urâte, fapte rele și dezaprobat de oameni. Căci faptele rele murdăresc și locul pe care sunt făcute, nu numai trupul și sufletul celor ce le fac. Se întrebau vecinii și bătrânii satului, pentru a afla dacă locul este bun. Apoi era adus fântânarul, pentru a vedea dacă era o apă bună de băut și dacă nu existau în adâncuri izvoare ce ar putea să influențeze în rău starea solului.

Când toți dădeau un răspuns pozitiv era chemat preotul, care, făcea o slujbă de curățire și sfințire a locului. Urma un calcul elementar de însemnare a dimensiunilor viitoarei case, în funcție de numărul de camere, de numărul celor ce urmau să locuiască în ea și nu în ultimă instanță, de posibilitățile materiale pe care le aveau.

Se săpau apoi patru gropi la cele patru colțuri ale viitoarei case. Aici, preotul stropea cu aghiazmă și așeza simbolic câte ceva din ceea ce nu trebuia să lipsească din viața celor ce urmau să locuiască în casă: câteva boabe de grâu, cânepă, porumb, fasole, câteva fructe, un ban sau doi, o crenguță de busuioc sfințit și o cruce mică. Totul se stropea cu apă sfințită. În mijlocul spațiului însemnat, se săpa o groapă mai mică în care se așeza o piatră, pe care se zgâria cu un cui sau o dalta numele celui ce construia casa, anul și data sfințirii. Totul se acoperea din nou cu pământ și peste această groapă se așeza o masă, pe care se așeză o icoană. Această icoana era păstrată cu mare grijă, acoperită cu un prosop, în timpul contruirii casei. Ea urma să fie fixată pe perete și cinstită mai mult între icoane, fiind „icoana de la sfințirea locului”.

Dacă cei ce urmău să locuiască în casă erau tineri căsătoriți, aceștia aduceau puțin pământ de la casele părintești, pământ pe care preotul îl așeza cu grijă în cele patru gropi împreună cu cele mai sus amintite. Era un lucru de o profundă semnificație. Tinerii nu trebuiau să uite de unde vin și care le este neamul din care se trag. Și între ei și cei care au fost și cei care vin, pământul de sub picioare să le fie legământ.

Dupa aceea se începea construirea casei. Se așezau patru stâlpi în cele patru gropi și toate câte mai urmau după obiceiul de facerea casei. La muncă veneau, pe cât le permiteau și treburile lor, o parte din rude sau prieteni. Totul se făcea cu mare bucurie și câteodată cu cântări specifice. Când se ajungea la fixarea căpriorilor la coama casei, se așeza pe cel mai înalt loc o creangă de brad în formă de cruce, un prosop nou și un buchet de busuioc, ca semn de izbândă și mulțumire. Acestea rămâneau până la terminarea casei și sfințirea ei, care era făcută de preot.

Momentul era desigur pretext de bucurie, se așezau mese și se cinstea înfăptuirea casei. Vecinii, rudele și prietenii aduceau mici cadouri pentru a consemna în mod simbolic împlinirea noii gospodării, cu urări de belșug și sănătate: un pui, o găină, o sticlă de vin, iar cei mai cu stare aduceau un miel sau chiar un purcel. Toate erau date cu inima deschisă și primite cu bucurie.

Pentru toate acestea, am simțit și noi poate nevoia, ca atunci când lucrăm la iconostas să punem câte ceva din aceste tradiții atât de importante acasă, de acolo de unde venim.

Sunt doar câțiva enoriași care știu că, interiorul stâlpilor de susținere a iconostasului este gol la bază. Aceste locuri le-am umplut cu mici odoare aduse de la locurile sfinte din țară, sau din alte locuri cu profunde semnificații pentru noi, ortodocșii: Ierusalim, Betlehem, Mănăstirea Sf. Ecaterina-Sinai, Iordan, Athos. Ne-am imaginat că aceste mici fragmente de simțire creștină așezate la baza iconostasului nostru, ne vor ține mereu conștiința trează și nu vom cădea în disperare dacă unii cu rea intenție ar voi să ne convingă că venim de aiurea și că ar fi mai bine să ne convertim la alta credință. Noi sperăm că dacă vom ști că apropiindu-ne de altar, nu ne vom apropia numai de moaștele Sf. Andrei, care sunt păstrate aici cu atâta cinste, ci și de un spațiu însemnat concret de aceste fragmente semnificative aduse cu atâta grijă și osteneală.

Așa cum am văzut că la stâlpii noii case se aducea pământ din locul de obârșie al celor ce urmau să o locuiască poate generații la rând, așa și noi trebuie să știm că fragmente mici din inima noastră creștin-ortodoxă de acasă, stau în permanență cu noi la temelia iconostasului bisericii noastre.

Iconostasul a fost făcut din lemn de tei bine ales și bine uscat. Lemnul a fost luat de la Mănăstirea Hadambu, de lângă Iași. După ce, timp de trei ani, blaturile de scândură au fost uscate în condiții optime, s-au ales cele mai bune părți pentru suprastructură și icoane. Este bine să se știe că, pe întregul iconostas nu există nici un nod în structura lemnului. Sculptorul a tăiat de două ori mai mult lemn decât a folosit, pentru a elimina nodurile. Lemnul icoanelor a fost ales cu grijă, din zone cu structură identică, pentru a elimina eventualele tensionări ce ar putea să apară în timp. Pentru stabilizare, lemnul a fost impregnat. Lemnul icoanelor a fost acoperit cu pânză pe ambele fețe. Tot iconostasul a fost acoperit cu mai multe straturi de grund preparat cu clei de pește.

Icoanele au fost preparate cu grunduri de la grosier la foarte fin, în număr de douăsprezece straturi. Zonele cu brocart au fost în parte sculptate, în parte construite din grund. Nimburile registrului icoanelor

au fost reliefate, pentru a obține – în condițiile de iluminare minimă – reflexe discrete pe suprafață aurită. Aurul folosit este de 23,8 k. La suprafețele decorative bazoreliefate, aurul și argintul au fost așezate în două straturi, iar la icoanele împărătești în trei straturi. Totul a fost izolat cu un strat de Zaponlack.

Pictura a fost făcută în tempera cu ou, cea mai stabilă din perspectivă tehnică și una dintre cele mai frumoase ca expresivitate artistică. O parte din lazura fină a unor straturi de culoare a fost obținută dintr-un amestec de ulei de mac, ulei de lavanda, terepentina venețiană și pigmenții culorilor necesare.

Întreaga pictură a fost egalizată cu un strat fin dintr-un amestec de damăr și mastix. Peste ultimile straturi de lazură, cât și pe restul picturii s-a așezat „olifă” originală, dăruită de Stepan PURYCH, pictor de icoane din Cernăuți. Icoanele împărătești au fost protejate cu o foaie specială de sticlă care oprește razele ultraviolete și evită reflexele supărătoare ale luminii puternice. Casetele ce înglobează icoanele au fost concepute cu un sistem natural de ventilație, ce evită stagnarea excesivă a aerului și formarea mucegaiului.

Cele spuse sunt doar o parte din datele tehnice ce pot fi arătate într-un scurt articol. Există însă și altele ce rămân cu discreție în zona, să spunem secretă, pictării icoanelor.

Nu putem însă trece cu vederea un aspect ce se remarcă în mod special la iconostasul din biserică noastră. Mai precis, ne referim la numărul mare de pietre prețioase și semiprețioase ce sunt fixate pe suprafețele decorative sau direct pe icoane. Desigur că tradiția

este veche. Îmbrăcămintea de aur și argint ce acoperă multe icoane celebre poartă pietre fixate și frumos prelucrate. Noi am intenționat prin această să facem o trimitere la o altă tehnică specifică Bizanțului, mai precis la mozaic. Am obținut prin urmare, o metodă combinată din tehnica cu ou și cea a mozaicului – sperăm binevenită.

Dar prezența pietrelor nu rămâne doar la atât. Citind Apocalipsa Sf. Ioan Teologul, la cap. 21 am aflat ca „Cetatea Sfântă” din cer pe care Sf. Ioan o descrie în viziunea sa, are un număr clar definit de pietre în zidurile ei. Ba mai mult, există 12 pietre de temelie, pietre ce îi reprezintă pe cei 12 apostoli. Cu greu am reușit să adunăm aceste pietre, sprijiniți de un cunoscut negustor de pietre din Viena. Ultima piatră am aflat-o la un târg de pietre din Hong Kong. Desigur, totul poate fi interpretat simbolic, dar și așa rămâne potrivit să le avem pe iconostas. Cele 12 pietre au fost fixate la baza fiecărei icoane ce îi reprezintă pe cei 12 apostoli.

Icoană din Iconostasul Bisericii Ortodoxe din Viena

STUDIEN- UND BEGEGNUNGSREISE IN ISTANBUL – EMPFANG BEIM ÖKUMENISCHEN PATRIARCHEN

Mag. Irina N. DURA-NIȚU, B.Ed.

„Iar zidul cetății avea douasprezece pietre de temelie și în ele douasprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. (14) Și zidăria zidului ei este din iaspis, iar cetatea este de aur curat, ca sticla cea curată (18). Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua de safir, a treia de halcedon, a patra de smarald. (19). A cincina de sardonix, a șasea de sardiu, a șaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hisopaz, a unsprezecea de iachind, a douasprezecea de ametist” (20).

Ne oprim aici cu enumerarea momentelor mai importante ce au definit savarsirea iconostasului pictat de noi și multumim Domnului ca ne-a învrednicit să terminăm o așa înaltă lucrare. De asemenea, multumim tuturor celor care au avut încredere și răbdare stand mereu alături de noi cu gândul și cu fapta. Căci suntem convingși că totuși deopotrivă am realizat ceea ce acum se vede.

Ca un moment special consemnăm printre altele, remarca domnului Dr. M. Kohler, șeful laboratoarelor de restaurare artă al Bundesdenkmalamt. Domnia sa a făcut următoarea remarca, atunci când împreună cu un colectiv de restauratori și conservatori de artă a vizitat biserica noastră: „Ați realizat aici o bijuterie de mare preț, care se adaugă cu cinste șiragului de bijuterii al orașului Viena”. Dr. M. Kohler este unul dintre cei mai competenți specialiști în domeniul artei din Europa și știm ce greutate are remarca sa. Îi mulțumim și ne bucurăm pentru aceasta.

Enumerăm mai jos o parte din locurile sfinte de unde au fost aduse diferite pietre și obiecte mici și care au fost așezate în golurile stâlpilor de la baza iconostasului

Mănăstiri din România: Cetățuia, Galata-Iași, Cernica, Fâstîci, Râmneț, Rohia, Cozia, Hurezi, Plumbuita, Voroneț, Aftea, Putna, Pianul de Sus, Neamț, Feleac, Necula, Prislop, Dealu, Sâmbăta de Sus, Schitul Darvari, Chilia lui Daniil Sihastrul, Peștera Sf. Andrei, Biserica din Șiria, Mitropolia Ortodoxă-Română Nürnberg, Peștera Sf. Ioan de la Prislop, Mormântul Părintelui Arsenie Boca.

Locuri din Țara Sfântă: Peștera Sf. Ilie – Carmel, Cezareea, Nazaret-casa Sf. Maria, Tabor, Bet Fage, Grădina Ghetsimani, Biserica Rusă - locul înălțării, Mormântul Maicii Domnului Casa părinților Maicii Domnului, Pretoriu, Golgota, Mormântul lui Lazăr, Erihon - Mănăstirea Română, Mănăstirea Sf. Ecaterina Sinai, Marea Moartă, Marea Galileii, Pescuirea minunată, Împărțirea pâinilor și a peștilor, casa Sf. Ap. Petru, Mănăstirea Hozeva, Peștera Sf. Ilie, Efes - casa Sf. Maria, Dudul lui Zaheu, Stejarul din Mamvri, Iordan, Carantania, Vitezda și Siluan.

Mănăstiri de la Sfântul munte Athos:
Peștera Sf. Atanasie, Prodromu, Vatoped și Careea.

Credem însă cu tarie că râvnă curată a rugăciunilor preoților noștri va înfrumuseța mereu cu har sporit imaginea și rolul iconostasului din biserica noastră. Așa să ne ajute Dumnezeu !

Im Mai dieses Jahres veranstaltete die Kirchliche Pädagogische Hochschule (KPH) gemeinsam mit dem Privaten Lehrgang für das Lehramt für Islamische Religion an Pflichtschulen (IRPA) einen interkonfessionellen und interreligiösen Austausch für einige an diesen Institutionen tätigen Lehrende. Teilgenommen haben 4 orthodoxe, 5 katholische, 2 evangelische und 7 islamische KollegInnen.

Viele TeilnehmerInnen dieser Begegnungs- und Studienreise waren schon einmal in der Vergangenheit in der großen Metropole am Bosphorus – einige sogar mehrere Male – zu Besuch gewesen. Bezüglich Geschichte und Gegenwart waren wir auch schon ziemlich sattelfest und während unserer Reise konnten wir das eine oder andere Thema vertiefend besprechen oder aus der Perspektive unserer muslimischen Schwestern und Brüdern betrachten.

Ein besonderes Ereignis war für unsere interreligiöse Gruppe aber sicherlich der Empfang bei seiner Allheiligkeit dem Ökumenischen Patriarchen Bartholomaios I., welcher in der internationalen Presse auch als grüner Patriarch bekannt ist. Auf Initiative und mit maßgeblicher Unterstützung von Dr. Nicolae Dura und mit der Empfehlung SE Metropolit Arsenios von Austria, wurde unsere Gruppe am Freitag, den 10. Mai sehr väterlich und herzlich in Seiner Residenz im Phanar in Istanbul empfangen.

Wir wurden im prunkvollen Audienzsaal willkommen geheißen, in welchem hinter dem Patriarchalthron Christus-Pantokrator (Allertragend) – als wunderschön mit Goldfaden gearbeitete Stickerei – zu uns hinabschaute. Fast eine Stunde blieb er in einem offenen und konstruktiven Gespräch mit uns.

Seit 1991 ist Bartholomaios I. griechisch-orthodoxer Ökumenischer Patriarch von Konstantinopel und damit der 270. Nachfolger des Apostels Andreas. Gegenüber den Patriarchen der einzelnen orthodoxen autokephalen Kirchen, genießt Bartholomaios I. den Titel „primus inter pares“.

Sein Einsatz für den Dialog zwischen den Religionen, sein Engagement für die Ökumene aber auch seine Reformorientiertheit wurden bei unserem Treffen angesprochen.

Die Audienz fand auf Griechisch statt, wobei Bartholomaios I. seinen Dolmetscher mehrere Male bei seiner Übersetzung ins Deutsche liebevoll aber exakt korrigierte. Neben Griechisch und Deutsch beherrscht er weitere fünf Sprachen fließend.

Alle TeilnehmerInnen wurden herzlich begrüßt, die christlichen Gläubigen konnten seinen Segen empfangen. Weiters durften wir – befanden wir uns doch in der ersten Woche nach Ostern – gemeinsam das Auferstehungsproprium in Rumänisch, Griechisch und Kirchenslawisch anstimmen.

Viele unter uns waren, wie sich in einem unserer gemeinsamen Reflexionsgespräche im Hotel herausstellte, von seiner Aufforderung an unsere muslimischen Mitbrüder auch ein Gebet auszusprechen positiv überrascht worden. Diese Geste verstehen wir als sichtbares Zeichen für seinen Einsatz für den Dialog zwischen den Religionen. Bartolomaios I. betonte, dass „auch die muslimischen Schwestern und Brüder die gleichen Rechte haben“. Der Einladung folgend, wurde von einer muslimischen Kollegin eine Sure aus dem Koran rezitiert.

Ein großes Anliegen des Patriarchats, nämlich die Wiedereröffnung der 1971 von der türkischen Regierung geschlossenen theologischen Hochschule von Chalki, wurde auch thematisiert. Patriarch Bartholomaios I. betonte den Umstand, dass das Ökumenische Patriarchat keine Möglichkeit hat, ihre Priester auszubilden.

Wir wurden schließlich mit einem Geschenk verabschiedet. Während die christlichen TeilnehmerInnen mit einem Kreuzanhänger, welches für das ökumenische Patriarchat typisch ist, bedacht wurden, wurde den muslimischen KollegInnen ein Nazar-Amulett („Auge der Fatima“) überreicht. Weiters haben alle eine Auflistung der bisherigen – vom Ökumenischen Patriarchat durchgeführten – bi- und multilateralen interreligiösen Dialoge zwischen Christentum, Judentum und Islam, erhalten.

Anschließend besuchten wir die – am Anfang des 19. Jhd. erbaute – Patriarchatskathedrale wo wir sowohl die wunderschöne, in Filigranarbeit geschnitzte Rosenholzikonostase als auch den Thron des Hl. Johannes Chrysostomos (+407) bewundern konnten. Die Kathedrale ist ebenso wie die Patriarchatsresidenz die fünfte im Laufe der 1700-jährigen Geschichte des Patriarchats von Konstantinopel.

LANGE NACHT DER KIRCHEN – ÖKUMENISCHES EREIGNIS*

Mehr als 330.000 Menschen sind am Freitag trotz teilweise extrem schlechtem Wetter zu den Angeboten der „Langen Nacht der Kirchen“ gekommen. Das haben die Organisatoren Freitagnacht mitgeteilt. 739 Kirchen in ganz Österreich luden zu

3.250 Veranstaltungen. „Ich blicke mit Dankbarkeit auf die Lange Nacht der Kirchen 2013, die grenzenlos und vielfältig heuer zum neunten Mal in Wien die Wienerinnen und Wiener verzaubert hat“, so der Wiener Bischofsvikar, P. Dariusz Schutzki, in einer ersten Stellungnahme.

Auch 2013 waren alle 16 im Ökumenischen Rat der Kirchen in Österreich (ÖRKÖ) vertretenen Kirchen an der „Langen Nacht“ mit beteiligt. Die „Lange Nacht“, die in Wien bei strahlendem Wetter begann, begeisterte auch in diesem Jahr viele Menschen. Im Westen Österreichs war das Wetter sehr schlecht, teilweise gab es in Innsbruck sogar Schneereggen, trotzdem war die „Lange Nacht“ gut besucht.

Diese Nacht habe Spiritualität, Musik und Dialog zwischen Menschen der unterschiedlichen Kulturen, Sprachen und Religionen gezaubert, so Bischofsvikar Schutzki, der für die Veranstaltung in Wien verantwortlich zeichnete. Wie jedes Jahr waren in Wien der Stephansdom und die Kirchen der Innenstadt Hauptanziehungspunkte.

In seinem nächtlichen Statement lud der Wiener Bischofsvikar auch schon zur nächsten Langen Nacht der Kirchen am 23. Mai 2014 ein.

Im Hinblick auf die innerchristliche Ökumene würdigte Krätzl zum einen die Fortschritte - etwa im sozialen Bereich oder im gesellschaftspolitischen Einsatz -, zeigte sich zugleich aber enttäuscht über die nach wie vor nicht gegebene eucharistische Gemeinschaft: „Durch die Taufe bilden wir doch alle den einen Leib Jesu Christi. Wann dürfen wir auch den eucharistischen Leib teilen?“ so der Bischof wörtlich: „Möge diese Nacht, die so beispielhaft ökumenisch vorbereitet und begangen wird, uns Mut machen, das Tor der Ökumene noch weiter aufzutun.“

Am Eröffnungsgottesdienst nahmen neben Weihbischof Krätzl u.a. der lutherische Bischof Michael Bünker, der orthodoxe Metropolit Arsenios (Kardamakis), der rumänisch-orthodoxe Bischofsvikar und Vorsitzende des Ökumenischen Rates, Nicolae Dura, und die lutherische Stadtpfarrerin Ines Knoll teil; weiters auch Reverend Patrick Curran von der anglikanischen Kirche, Abba Birhanu Kassahun Debebe von der äthiopisch-orthodoxen Kirche, der Wiener evangelische Superintendent Hansjörg Lein und der Wiener Domdekan Karl Rühringer.

Die Eröffnungsfeier war sichtbarer Ausdruck für die Verbindung der christlichen Kirchen und stand im Zeichen der Erinnerung an das Zweite Vatikanische Konzil, das vor rund 50 Jahren durch die Öffnung der Katholischen Kirche auf die anderen Kirchen hin wegweisende ökumenische Impulse setzte. Weihbischof Krätzl - Zeitzeuge des Konzils - stellte seine Überlegungen in der Predigt in den Kontext der großen Visionen des Konzils.

In besonderer Weise wurde im Rahmen des Gottesdienstes auch an die leidgeprüfte Bevölkerung Syriens gedacht und um die Rettung der beiden entführten syrischen Metropoliten Mar Youhanna Ibrahim und Boulos Yazigi gebetet.

In 739 Kirchen in ganz Österreich wurde der Abend mit großen Erwartungen gestartet. Mehr als 3.250 Programmpunkte waren anberaumt. Alle 16 im Ökumenischen Rat der Kirchen in Österreich (ÖRKÖ) vertretenen Kirchen sind in der „Langen Nacht“ mit dabei.

*Kathpress, Wien 24.05.2013; www.kathpress.at/langenacht

SEARĂ PRELUNGITĂ PENTRU RUGĂCIUNE ȘI CUNOAȘTERE

JUSTIN

Mântuitorul Iisus Hristos a îndemnat pe Sfinții Săi Apostoli și Ucenici, dar și pe cei care vor crede întru El să se roage și El însuși s-a rugat „*deosebi*“ (Mt. 14,23), iar Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă „*Rugați-vă neîncetat*“. (1 Tes. 5,17) și să stăruim în rugăciune (Rom. 12,12).

Stările de priveghere, de rugăciune prelungită fie comună în biserică sau privată, acasă este o realitate adânc legată de tradiția noastră creștină. De nouă ani, la inițiativa și cu susținerea sistematică a Bisericii catolice, dar și cu participarea tuturor celor 16 Biserici membre în Consiliul Ecumenic al Bisericilor din Austria, se organizează la sfârșitul lunii mai o seară în care ușile bisericilor rămân deschise invitând pe cei interesați sau pe cei mai depărtați de viața și lucrarea Bisericii și pe cei care trec prin fața bisericilor să intre să participe la slujbele, la dialogurile organizate acolo, să asculte muzică specifică bisericii să admire picturile și frumusețile sacre.

Lange Nacht der Kirchen – Seară prelungită pentru rugăciune și cunoaștere a avut loc și în acest an vineri 24 mai, s-au organizat în Austria 3.250 de activități în cele 739 de biserici deschise până spre miezul nopții între Boden- und Neusiedlersee, de la apusul la răsăritul Austria. La aceste slujbe, conferințe, dialoguri, concerturi, vizitări de biserici au participat mai mult de 330.000 de oameni. La acest „eveniment ecumenic s-a putut arăta și înțelege mai bine spiritualitățile diferite și contribuțiile culturale ale Bisericilor creștine. S-a înțeles cum Bisericile noastre sunt martore pentru formarea și istoria continentului nostru...

În contextul tensiunii între continuitate și transformare din trecut, dar și din prezent, în centrul

schimbărilor politice și economice în Biserică găsec europenii stare și orientare” (BV Nicolae Dura, Herzlich Willkommen! Grußwort, în IDM, Info Europa. Informationen über den Donaauraum und Mitteleuropa, Wien 3/2013, S. 3)

Într-o lume și un timp tensionate între individualitate și libertate, pe de o parte și vocația spre solidaritate și comuniune pe de altă parte, Bisericile creștine caută – cu ajutorul lui Dumnezeu – căii pentru o conviețuire fericită. Oamenii caută să fie și să rămână fideli cu identitatea lor religioasă, dar și să contribuie la crearea unei atmosfere de toleranță și atenție, de conciliere și respect față de străini și față de ceea ce este nou.

Cei nouă ani de "Lange Nacht der Kirchen" s-au transformat într-o „tradiție demnă de admirat“ (Kardinal Schönborn) care aduce „accente importante pentru împreună creștere a Bisericilor în Austria“ (Mitropolit Arsenios). Această acțiune a fost percepută ca cel mai mare eveniment ecumenic al anului în Austria. Seară prelungită pentru rugăciune și cunoaștere a devenit un "Exportschlager". După acest model austriac au fost organizate asemenea evenimente și în: Cehia, Slovacia, Ungaria, Tirolul de Sud și în Estonia. Ministrul Științei Karlheinz Töchterle a declarat în cadrul unei mese rotunde cu acest prilej că el este, de asemenea, că este mișcat de tema căutării și credinței în Dumnezeu

Cu acest prilej s-a putut vedea și arăta prezența Bisericilor în societate. Credința îl angajează pe creștin să se angajeze social (Episcopul Krätzl). Creștinul este îndatorat atât pentru Biserică cât și pentru societate să se implice și să se inspire din credința în Dumnezeu. În cadrul acestei serii de rugăciune au fost înălțate cereri și pentru cei doi mitropoliți răpiți în Siria Mar Youhanna Ibrahim și Boulos Yazigi.

Această seară prelungită a Bisericilor deschise a oglindit încă o dată diversitatea ecumenică din Austria. Există atâția oameni azi care nu aparțin unei tradiții religioase. Cu toate acestea făptura umană se află în căutarea adevărului, a binelui și a frumosului, iar această acțiune a venit în întâmpinarea tuturor celor ce caută și doresc să-l întâlnească pe Hristos-Domnul vieții

În biserică noastră ortodoxă română din Viena am avut bucuria în acest an, de a organiza: Acatistul Mântuitorului Hristos, muzică bisericească, vizitarea bisericii și explicarea picturii murale și a iconostasului. În acest an am avut mai mulți prieteni și interesați de Biserica noastră care au venit să ne cunoască. În mod cu totul onorați am fost de vizita inopinată a ES Cardinalul Dr. Christoph Schönborn.

A fost o idee spontană a Cardinalului să plece din palatul arhiepiscopal și să întâlnească oameni în Biserica Sf. Othmar (BV Darius Schutzky) și Biserica Sf. Ap. Andrei a românilor ortodocși din Viena (Paroh Nicolae Dura). Despre această vizită s-a publicat un articol și în ziarul Krone Zeitung de Duminică 26 mai.

Pentru anul viitor 2014, s-a anunțat următoarea seară prelungită pentru rugăciune și cunoaștere pentru vineri 23 mai.

TINERI ORTODOCȘI ROMÂNI DIN VIENA ÎN PELERINAJ LA MĂNĂSTIREA MARIAZELL

http://www.basilica.ro/stiri/tineri-ortodocsi-romani-din-viena-in-pelerinaj-la-manastirea-mariazell_7879.html

Părinții Emanuel Nuțu și Ioan Moga, părinți slujitori la Viena, au organizat, duminică, 16 iunie 2013, un scurt pelerinaj pentru tinerii romani la cunoscuta mănăstire catolică Mariazell, care este pusă sub ocrotirea Maicii Domnului.

După participarea la Sfânta Liturghie, tinerii, dar și cei care se simt încă tineri, organizați într-un grup de pelerini, au plecat spre Mănăstirea Mariazell, care se află la o distanță de aproximativ 2 ore de Viena: „Am parcurs un traseu minunat, bucurându-ne de frumusețile naturii, de verdele crud al pădurii și de înălțimile munților, dar cu gândul că trebuie să fim punctuali și să respectăm programul stabilit. Astfel, după ce am ajuns la Mariazell, ne-am așezat în fața minunatei catedrale și tinerii pelerini au primit câteva informații despre Sf. Benedict de Nursia și despre felul de a trăi al călugărilor benedictini (ora et labora), pentru că această mănăstire este o mănăstire benedictină. Am intrat apoi cu emoție în Biserică, unde cei aproape 100 de pelerini au fost așteptați de părintele Karl Schauer, starețul Mănăstirii, care ne-a urat bun venit și ne-a spus câteva cuvinte despre importanța locului, dar și despre Maica Domnului, cea atât de cinstită în Biserica ortodoxă și romano-catolică. Am avut apoi bucuria ca la Altarul principal al Bisericii să putem săvârși slujba Vecerniei în limba română și germană, de față fiind și numeroși pelerini catolici. Ne-am rugat, am cântat priceasna de suflet „O Maicuță Sfântă” și am plecat fiecare cu un mic dar de la părintele stareț. După trăirea duhovnicească deosebită pe care am avut-o, am plecat la malul lacului Erlaufsee, unde ne-am bucurat de peisajul deosebit și de ocazia de a putea să comunicăm, să ne cunoaștem mai bine, să mâncăm împreună, să ne împărtășim unii altora bucuriile sau neîmplinirile la sfârșitul acestui an școlar/universitar”, a mărturisit Părintele Emanuel Nuțu

DESPRE MINTEA UMANA LA 50 - 60 ANI

Pr. Prof. Univ. Dr. Dorin OANCEA

Mintea umană funcționează cel mai eficient în jurul vârstei de 50 de ani, nu în tinerețe. Corpul și

creierul nu îmbătrânesc în același ritm. Dimpotrivă, puterea minții crește odată cu vârsta, arată studiile.

Chiar este creierul condamnat la degradare?, se întreabă Barbara Strauch, jurnalist la „The New York Times” și autoare a cărții „Viața secretă a creierului adulților: Descoperiți talentele surprinzătoare ale minții de la vârsta mijlocie”. A descoperit că este înconjurată de oameni de vârstă similară care, deși nu-și puteau aminti numele restaurantului la care au mâncat sau al cărții pe care tocmai o terminaseră de citit, puteau să coordoneze afaceri pe continente diferite, scrie Strauch în cartea ei, citată de „The Daily Mail”.

Cercetătorii - sociologi, psihologi și neurologi - au descoperit însă că, în cazul unei persoane ajunsă la vârsta a doua, creierul nu se comportă ca restul corpului. Este adevărat că memoria este afectată, la fel și alte funcții ale creierului legate de motricitate. Pe de altă parte, crește abilitatea de a lua decizii corecte despre lumea din jur.

Cercetătorii au folosit rezonanța magnetică pentru a analiza efectele îmbătrânirii și au constatat că celulele creierului nu se împuținează subit. Dimpotrivă, creierul se adaptează și le permite persoanelor trecute de 50 de ani să-l folosească mult mai eficient. Astfel, dacă tinerii folosesc pe rând cele două emisfere ale creierului, persoanele în vârstă reușesc să le utilizeze simultan.

De asemenea, se îmbunătățesc capacitățile cognitive, după cum demonstrează un studiu care a urmărit evoluția vieții a 6.000 de americani timp de 40 de ani.

Testele de vocabular, memorie, aritmetică, orientare spațială, viteză de reacție și logică au demonstrat că oamenii cu vârste între 40 și 60 de ani au obținut rezultate mai bune decât cei de 20 de ani. Bărbații au avut cele mai bune rezultate în jurul vârstei de 50 de ani, pe când la femei, abilitățile s-au îmbunătățit și după vârsta de 60 de ani. Chiar și abilitățile sociale și capacitatea de a judeca corect oamenii și situațiile cresc odată cu vârsta.

Partea creierului responsabilă cu emoțiile umane se micșorează mai lent decât celelalte zone. Un studiu realizat de Universitatea Harvard demonstrează că oamenii trecuți de 50 de ani iau și cele mai bune decizii financiare.

Nu în ultimul rând, studiile contrazic și teoria conform căreia îmbătrânirea aduce după ea dezamăgire și depresii. Se pare că, pe măsură ce îmbătrânim, reacționăm altfel la necazuri, creierul reușește să se programeze să accentueze aspectele pozitive și să le elimine pe cele negative.

Vreți să aveți o minte clară și la bătrânețe ?

Există metode de a vă menține creierul tânăr. Cercetătorii au aflat însă că există diverse metode prin care putem opri declinul minții. Iată câteva dintre acestea: sportul creează celule noi într-o zonă a creierului vitală memoriei. Cercetătorii de la Universitatea Columbia au măsurat volumul sângelui din creierul adulților care merg la sala de patru ori pe

săptămână, timp de patru luni și au descoperit că toată această activitate duce la producerea mai multor neuroni.

Mâncăți ouă. Micul dejun ideal este un ou, potrivit medicului Larry McLeary, autorul programului „Încredere în creier”. Oul conține vitamina B, care obligă celulele nervoase să ardă glucoza, cea mai importantă sursă de energie a creierului. Oul mai conține și antioxidanți, care protejează neuronii de stricăciuni și acizi grași omega-3, care mențin impulsurile nervoase la ritmuri optime.

Mâncăți, de asemenea, multe fructe și legume și evitați mâncărurile grase, care diminuează abilitatea celulelor nervoase de a comunica între ele. Fiți activi. Nu deveniți leneși, pentru că daunează grav sănătății. Implicați-vă tot timpul în diverse activități, pentru a vă menține mintea alertă.

Hidratați-vă mintea. Un studiu al Universității South Florida din 2006 a arătat că oamenii care beau trei sau mai multe pahare de suc proaspăt pe săptămână aveau cu 76% mai puține șanse să se îmbolnăvească de Alzheimer. Cantitatea mare de polyfenoli, antioxidanți găsiți în fructe, protejează creierul de boală. Opt pahare de apă pe zi sunt și ele extrem de benefice pentru minte, întrucât creierul este 80% apă și dacă nu este hidratat, neuronii nu pot să funcționeze corect.

Rădeți. Luati-vă o pauză de la problemele cotidiene și radeți. Chiar și anticiparea răsului scade stresul cu 39% până la 70%! Râsul este extrem de bun și pentru inimă. Dormiți suficient. Somnul este important pentru o stare mentală bună.

Memoria se organizează în creier, în timpul somnului. Un studiu al Facultății de Medicină de la Harvard arată că mintea adună bucăți separate de informație și le țese împreună în timpul somnului. Doctorii ne sfătuiesc să dormim fix 7 ore!

Nu vă mai uitați la TV. O oră de privit la televizor crește riscul de a căpăta Alzheimer cu 1,3%. Așa că doctorii recomandă să vă relaxați la TV maxim două ore pe zi. În schimb, ei propun să citiți cât mai multe cărți.

Folosii mirodenii. Atunci când gătiți, folosiți cât mai multe mirodenii la mâncare. Rozmarinul, de exemplu, conține acid carnoxic, care reduce riscul de atac cerebral cu 40%! Folosiți cu încredere condimentele, mai ales scorțișoara, sofranul, busuiocul, oregano, cimbrul și salvia.

Studiați! Un studiu al Universității York din Toronto arată că oamenii în vârstă care stau în preajma oamenilor pozitivi, învață și vorbesc mai mult... au o minte mai clară decât ceilalți.

Spalați-vă bine pe dinți. O gingie inflamată, sângerândă, poate sugera o problemă a sănătății. În plus, toate bacteriile care se strâng în gură ajung în sânge și apoi la organele vitale, inclusiv la creier. De aici, și o stare mentală extrem de proastă.

Beți ceai verde și veți câștiga cu 20% mai multă sănătate mentală, potrivit unui studiu prezentat în The American Journal of Clinica.

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ȘI ZIUA EROILOR ÎN TULLN ȘI ZWENTENDORF

La Praznicul Înălțării Domnului (la 13 iunie în acest an), au fost pomeniți eroii neamului românesc. În bisericile din țară și din diasporă s-au făcut pomeniri pentru cei care s-au jertfit „pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori, pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român”. În Austria există șapte cimitire în care își dorm somnul de veci soldați români. O dată pe an mergem să pomenim în aceste locuri pe soldații noștri. Și în acest an, împreună cu Ambasada Română din Viena, am organizat pomenirea soldaților români căzuți în primul război mondial și înmormântați în cimitirele din Tulln și Zwentendorf. Din partea Ambasadei Române au participat D-na consul general Gabriela Folfă și atașatul militar român Dl. Colonel Tudor împreună cu alți diplomați și credincioși ai Parohiei noastre.

TINERI DE CARE NE BUCURĂM

Numele meu este **Ancuța-Mariana CÂRCU** și m-am născut în Suceava, pe data de 9 august 1994. La vârsta mea de 9 ani mama s-a mutat în Austria, sperând la o schimbare în viață. Un an mai târziu a-a decis să vină înapoi în România sugerând să ne mutăm cu ea. Pe atunci noi fiind copii, neștiind că avem posibilități mai bune în stăinătate, nu vroiam să ne părăsim școala, prietenii și locul nașterii și copilăriei noastre. Mai mult decât atât nu cunoșteam deloc limba germană.

La început ne-a fost îngrozitor de greu, având în vedere că mama noastră a fost de la bun început descurajată de toți, la care a căutat puțin suport. Bineînțeles cu ajutorul Lui Dumnezeu ne-am mutat împreună cu ea, reușind să ne înscrie la școală. Primii doi ani am fost la ‘Kooperative Mittelschule f. Informatik Leipziger Platz’(1200 Wien) unde la început ne-am descurcat vorbind doar în limba engleză, pentru că limba germană nu am putut să o stăpânesc așa de repede. În clasa a 3-a tot mama a sugerat să îmi fac transfer la un Gymnasium, văzând progresele surprinzătoare din primii ani. M-am înscris la ‘Gymnasium und Realgymnasium II Zirkusgasse’ (1020 Wien) unde de repetate rânduri aveam de gând să renunț dar cu ajutorul celei mai scumpe ființe,

mama, și cu Dumnezeu alături am reușit să ajung până în clasa a 8-a unde am terminat prin absolvirea baccalaureatului, de asemenea și la religie.

Având de partea dreaptă cel mai îngăduitor profesor de religie, Părintele Prof. Emanuel Nuțu, iar de cealaltă parte – știind că mă repet, dar trebuie să o mai spun încă o dată – mama, am trecut și de această etapă în viață. În timp ce ceilalți copii răspundeau la întrebarea tipică: „Ce vrei să fii când ai să te faci mare?” de exemplu doctor sau polițist, eu spuneam: „Când o să fiu mare vreau să fiu fericit.” – vreau să regăsesc drumul ăsta pierdut. După Matura (baccalaureat) m-am pierdut. Toate planurile făcute de viitor s-au dus pe apa sâmbetei. Dar până la urmă mi-am găsit un scop în viață. Recent m-am înscris la Facultatea din Viena – Translator pentru română, germană și engleză.

Mulțumiri tuturor celor care m-au îndrumat și ajutat!

Mein Name ist **Alexander COJOCARU** geboren am 28.04.1994 in Wien. Vor 13 Jahren hat alles mit dem 1 Schultag begonnen. Die ersten 4 Jahre vergingen schnell und auch die 4 Jahre im Gymnasium waren schnell vorbei.

Im Jahr 2008 begann ich mit dem TGM. Dort besuchte ich die Abteilung Elektronik mit dem Schwerpunkt Biomedizintechnik. Im Juni 2013 habe ich die Schule mit der Diplomarbeit und erfolgreicher Matura beendet. Der nächste Schritt ist der Zivildienst beim Samariterbund und nachher Studium.

Mein Ziel: den Bachelor in Biomedical Engineering und danach den Master in Tissue Engineering and Regenerative Medicine.

Nicolae PÂRVU

Acum 18 ani prin Taina Sf Botez am devenit creștin și totodată membru al comunității ortodoxe române din Viena.

Primii pași în viață i-am făcut în cadrul acestei parohii și de la vârsta de 6 ani trăiesc o bucurie continuă de a participa și ajuta în măsura putinței mele la activitatea din

Sf Altar. Am privit prin ochii de copil, apoi de adolescent creșterea acestei comunități care din anii copilăriei mele s-a dezvoltat foarte mult ca număr dar și ca trăire spirituală.

Trăirile copilăriei sunt mereu definitorii în pașii către maturitate. Am văzut dorința sfântă a credincioșilor bisericii noastre de a avea un lăcaș al vieții lor spirituale. Ochii copilului din mine au urmărit totodată dăruirea totală a Pr Paroh Nicolae la construcția bisericii și implicarea comitetului parohial

la acțiunile menite pentru finalizarea bisericii, determinându-mă să aduc și eu un aport în activitatea din Sf Altar. Bucuria de a fi creștin m-a îndemnat să optez și la susținerea examenului la religie în cadrul baccalaureatului.

Prin aceste rânduri doresc îndeosebi să aduc recunoștință preoților slujitori ai acestui Altar. Ei îngăduie și prezența noastră a tinerilor, a copiilor în timpul săvârșirii Sf Liturghii. Faptul că suntem acolo lângă ei ne bucură sufletele și duminică de duminică aprofundăm cuvântul lui Dumnezeu.

În Biserică am învățat de la preoți că educația tinerilor este o artă și nu una întâmplătoare, ci ea este cea mai însemnată dintre arte așa cum spunea Sf Ioan Gura de Aur: „Nu există nici o altă artă mai mare decât aceasta...câci ce este egal cu faptul de a armoniza sufletul și de a forma gândirea tânărului?” Să aducem slavă Domnului că trăim ani în care nu sunt prizonieri creștinii și noi tinerii să continuăm propovăduirea cuvântului creștin învățat de la preoți și părinți.

Geboren wurde ich, **Philipp Manuel RACEANU**, am 25.5.1995 in Wien. Meine Familie kam 1988 nach Österreich, bevor ich auf der Welt war. Besucht habe ich die Volksschule in der Phorugasse in Wien, 4. Bezirk und 8 Jahre lang das Haydn-Realgymnasium in der Reinprechtsdorferstraße, im 5.

Bezirk. In der Oberstufe habe ich den Schwerpunkt Naturwissenschaften gewählt und die Matura abgeschlossen. Während dieser Zeit besuchte ich auch den rumänisch-orthodoxen Religionsunterricht mit Prof. Dr. Nicolae Dura, Frau Mag. Maria Laura Dura und Prof. Mag. Emanuel Nutu, als Lehrer.

Meine akademischen Eltern haben mich während der Schulzeit viel unterstützt, wie auch mein großer Bruder Marius-Antoni, der die fünfjährige Höhere Technische Bundeslehranstalt (HTL) mit dem Schwerpunkt Elektronik und Nachrichtentechnik mit einer Matura abgeschlossen hat. Ganz besonders unterstützt und ermutigt hat mich meine ältere Schwester Yvona-Olivia, die die fünfjährige Handelsakademie (HAK) mit Matura in Wien abgeschlossen hat. Beide studieren jetzt in Wien. Ab dem Herbst werde ich zum Zivildienst antreten und danach möchte ich medizinische Informatik studieren, da mich allgemein Technik und Medizin sehr interessiert und das für mich in dieser Kombination ein perfektes Studium ist. Hiermit möchte ich mich herzlich bei den Professoren der rumänisch-orthodoxen Pfarrgemeinde, bedanken, bei der ich sehr viel über die christliche Geschichte und Wichtiges für das Leben lernte, ganz besonders Prof. Mag. Emanuel Nutu, der mich bei den Vorbereitungen in Religion als Maturafach sehr unterstützte.

Ich wünsche allen noch schöne Ferien!

Anunțuri:

Iconostasul din biserica din Viena, pictor Mag. Ioan BULIGA

Iubiți părinți și elevi, cei care doresc să frecventeze și anul viitor **orele de religie ortodoxă** din școlile vieneze, vă rugăm să nu scrieți în primele cinci zile de la începerea școlii Abmelden.

Sâmbătă 14 septembrie **Sf. Liturghie și rugăciunea de început de an școlar** pentru elevii ortodocși români din Viena. Cu spovedanie și împărtășanie de la ora 10 până la ora 12.. Dragi părinți și elevi Vă așteptăm cu multă bucurie!

Duminică 15 septembrie la ora 12,30 **Pomenire la Crucea lui Șerban Cantacuzino** la împlinirea a 330 de ani de la așezarea ei 12. Viena, Betty Roseweg.

ORTHODOXEJUGEND.AT

Sâmbătă 28 septembrie 2013 de la ora 9,00 până la ora 16,00 va avea loc cea de a **doua întâlnire a tinerilor ortodocși din Viena:**

www.orthodoxejugend.at

Vă așteptăm cu drag!!

11 – 13 octombrie 2013 se va organiza: „**Întâlnirea tinerilor ortodocși români din Austria și Germania**“ (ATORG). Datele se găsesc pe pagina Mitropoliei noastre:

<http://www.mitropolia-ro.de/html/atorg.html>

CHEMĂRI LA HRISTOS - RUFEN ZU CHRISTUS

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Capela: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2 Tel. & Fax: 533 79 63

Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Pr. Dr. Nicolae DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Drd. Emanuel NUȚU Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

VĂ DORIM TUTUROR, VACANȚĂ BINECUVÂNTATĂ ȘI RECONFORTANTĂ !

GESEGNETE UND ERHOLSAME URLAUBSZEIT!

NEHMEN SIE SICH MEHR ZEIT MIT GOTT, MIT DER NATUR UND MIT ANDEREN MENSCHEN!

Bankverbindung: Rumänisch-orthodoxe Kirche in Wien, Bank Austria-Creditanstalt, BLZ 12.000 Konto Nr. 032305955.00